

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628503504/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

i Hælene paa hende som en ond Aand. Saa faldt Døren i med et Brag. Hun bød spagfærdig Godaften, forskrækket over al den Blæst, hun havde lavet. Mændene spyttede lidt længere og tilkendegav paa den Maade, at de havde bemærket hende. De var jo ikke særlig fornemme paa det — hverken Springus, Niels i Punten, Samuel paa Vippen eller Tangloppen. Men de satte ikke Pris paa kvindelig Indblanding under en strengt saglig Samtale om Søfart. Katrine havde ogsaa den fulde Forstaaelse heraf. Hun stod længe spag og var kun Katrine i Kælderen. Eller rettere sagt: foreløbig var hun næsten ikke til. Men hendes Øjne var vagtsomme og maalbevidste. Hun havde sin lille Krig at føre igennem. Saa da Gabriel engang, saadan nærmest tilfældig, fik Øje paa hende, var hun der straks: — God tje dig, Gabriel, lad mig faa op i Kruset fra dig af Sirup i Aften!

Hun skubbede forsigtig Kruset hen foran sig paa Disken.

— Hvad Satan kommer du drivende herud for nu igen? Har du ikke allerede været her en Gang før i Dag og købt baade Mel og Gryn?

— Velsignet være du! Bare til at læske Børnene med i Aften!

— Aa, ryg og rend! skreg Gabriel opbragt. Hvorfor Djævelen kan I ikke købe alt paa en Gang?

— Vi kunde ikke tage mere paa Kontrabogen i Morges, ved du. Men nu har Markus fisket saa godt i Dag, saa ...

— Tror du ikke, jeg har andet at bestille end at rende i Sirups-tønden, hver Gang Markus fisker en Hundestejle?

Han gik ærgerlig over til Tønden, bøjede sin fede Ryg og lod den træge Sirup løbe ned i Kruset. Katrine saa til i Ophidselse. Det gik saa langsomt. Bare han nu ikke fortred det paa Halvvejen! Gabriel stønnede og smaaandede. Omsider rettede han sig op og slængte Kruset henad Disken: — Se der!

Han tog hendes Kontrabog og skrev i den. Katrine gik. Mændene spyttede.

Gabriel var af Naturen godmodig, men lidt opbløst paa Embedets Vegne. Han havde en stor, fyldig Mund, der ligefrem boblede af venlig Frøkhed. Lediggangen havde gjort ham fed, og under det daglige Ophold indenfor Krambodens Disk var Drilagtigheden kommet over ham som en Syge. Han var en Konge over Kunderne, og han uddelte med samme Gavmildhed Korn og Kaudis, Snus og Skoser til Smaamanden hinsides Disken.

Og nu begyndte denne Snak om Skibet at kedde ham.